

Tại Sao Phụ Nữ Miền Nam Xưa Thường Ngồi Xe Một Bên?

*Tại sao phụ nữ miền Nam xưa thường ngồi xe một bên ?
Vì kiểu ngồi ĐẸP...LỊCH SỰ...và có GIÁO DỤC !*

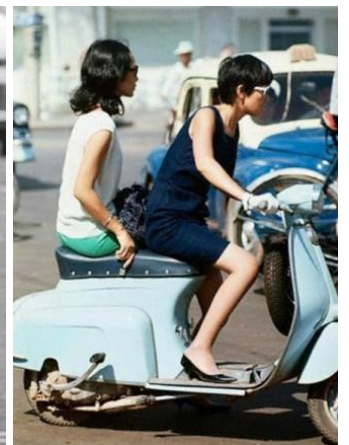
Năm 1972 ... một vụ khủng bố xảy ra tại phòng trà Tự Do thủ phạm là một phụ nữ ngồi chàng hàng sau yên một chiếc Honda SS50 đã liệng một chùm lựu đạn 4 trái vào tầng trệt của phòng trà lúc đó đang đầy khách ... Tiếng nổ gây cho một số người bị thương ... trong đó có cả nữ ca sĩ Mai Hương ... (ái nữ của bà Kiều Hạnh) ... khi cô đang trình bày bản nhạc “Love Story” của Francis Lai Chính quyền sau đó đã ra lệnh cấm tất cả những người ngồi “chàng hàng” trên yên sau xe gắn máy cũng như các loại xe không động cơ khác ...(*)

(*) – Xin lưu ý rằng Quy định ngồi xe một bên chỉ chính thức ban hành vào năm 1972 dưới thời VNCH, trước đó phụ nữ Miền Nam vẫn ngồi một bên

(Hồi trước 72 các chị ngồi một bên chuyện bình thường, nhưng từ 72 khi có luật thì các anh ngồi một bên mới làhehehe) Thời đó , phụ nữ ngồi sau xe gắn máy thường ngồi một bên thôi, đàn ông ngồi hai bên. Sau khi xảy ra nhiều vụ ám sát ném lựu đạn của VC từ người đàn ông ngồi sau xe gắn máy, có sắc lệnh bắt đàn ông ngồi một bên như phụ nữ.

Người Việt xưa vốn đề cao sự kín đáo nơi người phụ nữ ... Từ đó đưa đến một yếu tố sống ... “bé gái ... cô thiếu nữ người Mẹ” là ba phương diện huyền bí của nhân loại ... Phong tục Á Đông luôn cho những gì thuộc về cơ thể người phụ nữ là vưu vật của vũ trụ ... cần phải bảo tiết vẹn nguyên ... Thế nên ngay từ nhỏ người phụ nữ Đông Phương ... trong đó có VN ... đã được dạy dỗ và chăm sóc rất kỹ bản thân cùng sự “nết na” của mình ... Ngày trước ... cách đi đứng hay ăn mặc có chút “tính tự do” của phụ nữ như thời nay đều không được khuyến khích ... Ăn mặc là yếu tố luôn luôn được xét kỹ để lượng định “nết” của người sử dụng có đứng đắn hay không !!! ...

Cách đi đứng ngoài đường và thái độ cư xử ở những nơi công cộng cũng là “nết” của người phụ nữ Ngày trước rất hiếm khi gặp một nhóm thiếu nữ hoặc phụ nữ Saigon nào ra đường mà cười nói ... đùa giỡn ... la hét ... ngả ngớn như ngày nay ... Một thí dụ dễ hiểu nhất là nếu cười thì cũng phải lấy tay hay khăn tay

(mouchoir) che miệng lại... Cười lớn tiếng hay há to miệng ra sẽ bị nhận ngay hai tiếng... “mất nét” ... Những cái này ... ngoài những bài học về Đức Dục ở nhà trường ... Thì gia đình là yếu tố đầu tiên phải chịu trách nhiệm về mọi hành vi của người con gái trong nhà ... Từ đó mà Việt ngữ có hai tiếng “con – nhà gia – giáo”

Những lề lối giáo dục như vậy đã ứng vào cách thức đi đứng của người phụ nữ Việt xưa ... Khi phương tiện lưu thông ngày càng du nhập nhiều vào Việt Nam ... và ngay với chiếc xe đạp ... người phụ nữ Việt xưa cũng đã có cách sử dụng để “xếp hạng” họ rồi ... Những phụ nữ được coi là “gia giáo” ... khi họ tập đi xe đạp thì đó là một “chuyện lớn” ... Vì lý do giữ thăng bằng ... người chạy xe phải luôn có những cử chỉ “ngoài khuôn phép” ... Chẳng hạn như hai chân mở rộng ... hai cánh tay không thể khép dài hai bên hông kèm giữ tà áo khỏi bị “gió bay” ... Nhứt là khi phải “gài hai vạt trước sau vào porte de bagage (yên sau) và guidon (tay lái) để hai chân không bị vướng khi đạp xe đã khiến cho hai chân đôi khi phải mở rộng để quần khỏi quấn vào dây chaine (xích) Cử chỉ “mở hai

chân” ... hoặc kêu là “ngồi hai bên” hay nói nôm na là “chàng hăng” ... thì đây là điều đại kỵ ... Do đó mà ta thấy ít có người phụ nữ Việt Nam nào ngày xưa lại sử dụng xe đạp nam (hay kêu là xe “đòn đồng” (hay xe “course”)hoặc “xe sườn ngang” ...

Cũng vì ý xấu của hai tiếng “chàng hăng” ... mà người nữ khi đi xe hai bánh xưa đều luôn ngồi cố giữ hai chân không mở ra quá rộng ... mà cũng không chụm lại quá sát để khó điều khiển xe một mình Khi được người khác chở thì cách hay nhứt để giữ nét duyên dáng và sự “lôi cuốn thắm kín thiên nhiên” của họ ... người nữ luôn ngồi một bên yên sau ... Nếu “lạ” chẳng thì chỉ là ... “làm thế nào để ngồi yên suốt một khoảng thời gian dài ... mà không hề “tê chân” khi xuống xe !!!?????”

